

Arrest

nr. 326 246 van 6 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat L. MONDEN**
 Brusselsesteenweg 54
 2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 november 2024.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. MONDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren afkomstig te zijn uit Irak, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 19 oktober 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) hun huidige tweede verzoek om

internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers maakten immers niet aannemelijk dat zij in het geheim een loutere concubinaatsrelatie zouden onderhouden. Aan hun voorgehouden profiel als ongehuwd koppel werd dus geen geloof gehecht en bijgevolg evenmin aan de door hen voorgehouden vrees voor represailles vanwege de familie van verzoekster. De situatie in Suleymaniyah noopte verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 240 661 van 9 september 2020.

In het kader van hun huidig tweede beschermingsverzoek blijven verzoekers vasthouden aan hun eerder aangehaalde vluchtmotieven. Zij verklaren dat hun problemen in Irak omwille van hun relatie nog steeds actueel zijn en nog verergerd zijn.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen verzoekers kopieën voor van volgende documenten: een huwelijksattest en een akte van geboorte van de stad Leuven, hun Iraakse geboorteakte, gelegaliseerde uittreksels van het Iraakse burgerregister, en hun identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen. Tevens leggen verzoekers een brief voor van hun advocaat en een e-mail van verzoekers broer en verzoeksters zus.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

5. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoekers geen nieuwe inhoudelijke verklaringen afleggen hetgeen niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas te weerleggen. Dit geldt eveneens voor de documenten die zij voorleggen. De commissaris-generaal stelt vast dat (i) de Iraakse identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en geboorteakten, van voor hun relatie dateren en bijgevolg geen informatie bevatten over hun burgerlijke staat in Irak; hetzelfde geldt voor de documenten van de stad Leuven in verband met het wettelijk huwelijk dat zij daar aangingen op 30 december 2022; (ii) de e-mails van hun broer en zus betreffen geen objectieve bron, kunnen eenvoudigweg geënceneerd en/of gemanipuleerd kunnen worden, en zijn daarenboven summier en bevatten geen nieuwe informatie die de ongeloofwaardigheid van hun relaas op welke wijze dan ook kan weerleggen; (iii) de gelegaliseerde Iraakse uittreksel uit het burgerregister beperkte bewijswaarde genieten nu het louter kopieën betreffen, Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, het feit dat een document werd gelegaliseerd niet betekent dat de authenticiteit van de informatie in deze documenten gewaarborgd is, en beide documenten een flagrante schrijffout bevat. De stelling van hun raadsman dat verzoekers onder ede aan een notaris zouden hebben verklaard dat zij ongehuwd waren, kan niet aanvaard worden als bewijs dat zij in Irak nog ongehuwd waren. Tot slot stelt de commissaris-generaal dat de brief van hun raadsman verder geen nieuwe elementen bevat die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aangezien het een overzicht betreft van de verschillende elementen die reeds beoordeeld werden door zowel het CGVS als de Raad.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch komen zij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekers stellen dat het CGVS niet kan volstaan met het verwijzen naar hun eerder beschermingsverzoek om de documenten die zij in het kader van hun huidig verzoek hebben neergelegd, buiten beschouwing te laten.

De Raad wijst er vooreerst op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beweringen van verzoekers als zou de commissaris-generaal de nieuwe bijgebrachte stukken niet hebben onderzocht, mist voorts elke grondslag gezien uit de bestreden beslissingen (zoals samengevat onder punt 5) onmiskenbaar blijkt dat hun verklaringen en documenten wel degelijk in rekening werden genomen en werden beoordeeld in het kader van het onderzoek naar verzoekers hun huidige tweede verzoek.

Verzoekers slagen er niet in de pertinente vaststellingen omtrent de door hen bijgebrachte documenten te ontkrachten of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Verzoekers volharden in de authenticiteit van de door hen bijgebrachte gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister waaruit moet blijken dat zij een ongehuwd koppel waren in Irak. Zij benadrukken dat de bevoegde Belgische ambassade deze Iraakse documenten heeft gelegaliseerd en dat ook "de ABS van Leuven", waar verzoekers gehuwd zijn, het document heeft aanvaard.

De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). Hij dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Vooreerst doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente overwegingen dat deze gelegaliseerde Iraakse documenten loutere fotokopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan gezien deze mijs knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde genieten. Verder gaan verzoekers met hun verweer voorbij aan de vaststelling dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat Iraakse stukken zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn via corruptie waardoor ook om deze reden slechts beperkte bewijswaarde kan gehecht worden aan de voorgelegde Iraakse documenten. Verzoekers brengen geen informatie aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

Daarnaast kan het gegeven dat voorgaande stukken gelegaliseerd zijn, de inhoud van deze documenten in geen geval garanderen. Deze documenten geven dit ook expliciet aan: "Deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet.". De Raad herinnert eraan dat legalisatie enkel over de vorm van een buitenlands document gaat, maar niet bevestigt dat de inhoud ervan correct is.

Verder bevatten de Engelstalige afschriften ("Copy of Entry 1957") uit het Iraaks burgerlijk register ("n° 8135 M" en "N° 243 M") een flagrante schrijffout met betrekking tot hun burgerlijke staat. In plaats van 'Marital status' staat "Material status" aangegeven.

De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat dit slechts een materiële fout is in de Engelstalige versie van het modeldocument, neemt de Raad niet aan. Het is immers geheel ongeloofwaardig dat officiële Iraakse documenten, ook in de Engelstalige versie, dergelijke schrijffouten zou bevatten omtrent cruciale elementen als de burgerlijke status van de betrokkene. Verzoekers geven aan dat de Arabische versie deze fout niet bevat en stellen dat zij in een aanvullende nota een vertaling zullen neerleggen ter staving hiervan, maar hebben dit tot op heden nog niet gedaan.

Waar zij stellen dat de ambtenaar van burgerlijke stand van Leuven deze Iraakse uittreksels van ongehuwde staat heeft aanvaard om vervolgens een huwelijk af te sluiten, wijst de Raad erop dat het hier om een de plano erkenning gaat door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven, die evenwel niet bindend is voor andere Belgische administratieve overheden, zoals het CGVS.

Verzoekers kunnen voorts niet dienend aanklagen dat het CGVS hun Iraakse identiteitskaarten, paspoorten en geboorteaktes, wel aanvaardt ondanks de vaststelling dat Iraakse documenten slechts beperkte bewijswaarde genieten. In tegenstelling tot voormelde gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister, bevatten deze Iraakse identiteitskaarten, paspoorten en geboorteaktes geen schrijffouten en

betreft het evenmin een louter gelegaliseerde versie dat enkel de vorm bevestigt maar niet de inhoud ervan. Deze documenten bevatten verder geen informatie over hun burgerlijke staat in Irak.

Door te verwijzen naar het artikel van Nansen "Nansen Tools bieden praktische en direct bruikbare middelen ten steun van alle actoren betrokken met verzoeken om internationale bescherming", werpen verzoekers geen ander licht op de pertinente vaststellingen aangaande hun voorgelegde documenten.

Waar verzoekers aanklagen dat zij in het kader van huidig verzoek niet op het CGVS werden gehoord over de door hen neergelegde documenten, wijst de Raad op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van dezelfde wet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van deze wet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. De beslissing om een verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers hebben geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit hun verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekers in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaringen volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de DVZ in het kader van hun huidig verzoek werd verzoekers verduidelijkt dat het CGVS op grond van hun verklaringen aldaar zou nagaan of hun aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de DVZ.

Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zouden hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hen de kans dat zij in aanmerking komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij hebben aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen.

In zoverre verzoekers aanklagen dat hen geen vragen werden gesteld over de neergelegde stukken, stelt de Raad vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet aangeven welke elementen zij dan hadden kunnen voorleggen. Zij zetten geenszins uiteen welke concrete en/of belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen. Verzoekers slagen er aldus niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Gelet op het voorgaande slagen verzoekers er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers hun voorgehouden profiel als ongehuwd koppel en bijgevolg evenmin aan de door hen voorgehouden vrees voor represailles vanwege de familie van verzoekster.

8. De Raad herinnert er aan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu, moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de elementen aangebracht door verzoekers, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst.

In het licht van de omstandige en pertinente in de bestreden beslissingen opgenomen motieven, is de kritiek in voorliggend verzoekschrift als zou de verwerende partij de door verzoekers neergelegde documenten niet afdoende hebben onderzocht, alsook hun verwijzing naar rechtspraak dienaangaande van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie, niet dienstig.

9. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in

de bestreden beslissing en in de aanvullende nota van 8 augustus 2024 aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat in casu de veiligheidssituatie in de noordelijke provincie Suleymaniyah (en Halabja) moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door het CGVS, waaronder de EUAA Country Guidance over Irak van juni 2022, de COI Focus “Irak – Veiligheidssituatie” van 26 april 2023, het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024. Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad dat er actueel in de noordelijke provincie Suleymaniyah (en Halabja), verzoekers’ regio van herkomst, geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt.

Verzoekers gaan in hun verzoekschrift niet in op de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst en brengen dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

10. Bijgevolg lijken verzoekers geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Op 31 januari 2025 maken verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota waarbij volgende elementen worden gevoegd:

“1. Recente gebeurtenissen : duiding en bewijsmateriaal

2. Medische problemen S. (...)

3. Klacht : Arabische versie

4. Officiële vertaling klacht

5. Rapport Amnesty International over de mensenrechtensituatie in Iraaks Koerdistan

“Daunting and Dare : IMPUNITY, UNDERFUNDED INSTITUTIONS UNDERMINE PROTECTION OF WOMEN AND GIRLS FROM DOMESTIC VIOLENCE IN THE KURDISTAN REGION OF IRAQ”, rapport gepubliceerd in 2024 (p. 25: eremoorden)”

4. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1502 legt de eed af en tolkt Koerdisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers wijzen erop dat bij hun vorige, eerste beschermingsverzoek verweerder niet heeft geloofd dat zij ongehuwd zijn en heeft laten uitschijnen dat zij geen correct zicht bieden op hun familiale situatie. Zij zijn in Leuven in het huwelijk getreden en het attest van ongehuwde staat dat zij hebben bijgebracht raakt aan de essentie van hun vluchtrelaas. Naar aanleiding van hun huidige, tweede beschermingsverzoek heeft verweerder zijn standpunt niet gewijzigd: hij gelooft nog steeds niet dat zij ongehuwd waren in Irak, hecht dus ook geen geloof aan het bijgebrachte attest en stelt dat zij bewijsmateriaal hebben achtergehouden. Evenwel werd het attest van ongehuwde staat in Irak al geaccepteerd door twee Belgische overheden: de Belgische ambassade in Jordanië, die in deze materie de meeste expertise heeft, heeft dit attest gelegaliseerd en de burgerlijke stand van de stad Leuven heeft het aanvaard n.a.v. hun huwelijk aldaar. Het gegeven dat in de Engelse versie van het attest melding wordt gemaakt van een “material” en niet van een “marital status” wijten verzoekers aan een mogelijke fout in het Engelstalige modeldocument. Deze enkele vaststelling volstaat niet om het attest als niet-authentiek af te wijzen en verweerder had dit verder moeten zoeken, bijvoorbeeld door de gespecialiseerde ambassade in Jordanië te contacteren of een verificatie door zijn eigen onderzoeks- en documentatiedienst. Verzoekers herhalen dat de documenten de kern van hun vluchtrelaas raken en stellen dat ieder bijgebracht document ernstig moet worden genomen, waartoe zij verwijzen naar rechtspraak en een nota van Nansen vzw. Zij herhalen ook dat het attest van ongehuwde staat werd gelegaliseerd door de Belgische ambassade en werd aanvaard door de stad Leuven. Verweerder is tekort geschoten in de samenwerkingsplicht die op hem rust, ook in het geval van een tweede verzoek om internationale bescherming. Verder, ten gronde, stellen verzoekers dat zij de belangrijkste elementen hebben bijgebracht middels hun aanvullende nota. Zij hebben screenshots bijgebracht van een video van de gebeurtenissen die zich op 20 oktober 2024 hebben voorgedaan nabij de woning van verzoekers ouders, waar drie mannen onder wie verzoeksters broer en neef zijn langsgedaan. Verzoeksters familie eist dat het huwelijk zou worden ontbonden. Verzoekers zijn dit aan de weet gekomen doordat verzoekster nog contact heeft met één zus. De dreiging die uitgaat van haar familie is ernstig te nemen: onder meer in rapporten van Amnesty International wordt bevestigd dat eremoorden in Iraaks Koerdistan nog steeds voorkomen, hoewel er op dit gebied wetgevende initiatieven werden genomen. Besluitend vragen verzoekers om hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen met het oog op een nieuw onderzoek door verweerder. Op vraag van de voorzitter geven verzoekers inzage in hun originele documenten, waaronder het attest van ongehuwde staat. Gevraagd naar de schrijffout (‘material’ i.p.v. ‘marital’), stellen zij dat de Belgische ambassade in Jordanië de autoriteit is op het gebied van Iraakse documenten en dat zij de expertise van deze dienst, die het attest heeft gelegaliseerd, niet in vraag willen stellen. Gevraagd hoe zij de documenten hebben verkregen, stellen verzoekers dat de broer van verzoeker hen deze heeft bezorgd. Verzoeksters familie doet moeilijk en verzoekster heeft nog slechts contact met één zus, zonder daarbij de rest van de familie te verontrusten. Verzoekster wijst erop dat zij ziek is en door een moeilijke periode is gegaan wegens het gevaar voor haar eigen leven in haar land van herkomst. Zij vermeldt ook nog dat haar broer in Irak werkt voor een veiligheidsdienst.”

6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen van 19 oktober 2023 werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie die verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het

kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigerings-beslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

7. De Raad verwijst hier ook naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dat betrekking heeft op de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming en dat werd omgezet in artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van feiten en omstandigheden ter staving van een beschermingsverzoek verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien hebben deze instanties mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

8. Verzoekers dienden op 4 december 2018 elk een eigen eerste beschermingsverzoek in. Zij haalden een vrees aan voor represailles vanwege de familie van verzoekster vanwege hun relatie. De verwerende partij nam op 4 november 2019 voor beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Hun relatie werd op zich niet betwist, maar er werd geen geloof gehecht aan het geheime karakter ervan alsook aan hun ongehuwde status, onder meer wegens het gebrek aan overtuigende stukken ter staving van de aangehaalde feiten, waardoor ook geen geloof werd gehecht aan de gevaren die zij zouden lopen vanwege deze relatie.

Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 240 661 van 9 september 2020. De Raad oordeelde hierbij onder meer: *“De Raad wijst erop dat verzoekers geen enkel document neerleggen dat toelaat hun actuele burgerlijke staat te beoordelen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij haar Iraakse identiteitskaart en haar nationaliteitsbewijs aan haar vriend had gegeven zodat die een visum kon aanvragen om naar Iran te reizen en dat zij niet weet wat er naderhand met deze documenten is gebeurd (AD 18/22113, stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud, 24 september 2019, p. 9-10). Verzoeker beweerde evenwel dat hij de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van zijn vriendin nooit gezien had (D 18/22115, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 24 september 2019, p. 12). De Raad merkt op dat het niet zozeer de discrepanties in hun verklaringen zijn die de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen, dan wel de afwezigheid van authentieke stukken die de actuele burgerlijke staat van verzoekers vermelden.”* Aangezien verzoekers hun profiel als ongehuwd koppel in Irak onvoldoende aannemelijk wisten te maken, hechtte de Raad geen geloof aan hun vrees voor represailles vanwege de familie van verzoekster.

9. In het kader van hun huidige, tweede beschermingsverzoeken van 14 februari 2023 hebben verzoekers hun Iraakse identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister voorgelegd om hun ongehuwde staat in Irak te bewijzen. Zij hebben hiermee gevolg gegeven aan de bemerking van de Raad in arrest nr. 240 661 zoals hierboven geciteerd en zij trachten het ongeloofwaardig karakter van hun profiel als ongehuwd koppel in Irak middels deze documenten te weerleggen. Verzoekers zijn ondertussen wel wettelijk gehuwd voor de burgerlijke stand in Leuven op 30 december 2022.

10. De Raad herinnert eraan dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU (HvJ 11 juni 2024, C-646/21, K.L., pt. 81). De Raad verwijst hierbij naar wat reeds wordt uiteengezet in punt 7 van dit arrest.

Het weze verder herhaald dat elk document dat een verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, vormen elementen die ter staving van het verzoek zijn overgelegd waardoor de verwerende partij ertoe is gehouden deze documenten in samenwerking met de verzoeker te beoordelen, ongeacht of het een eerste of een volgend beschermingsverzoek betreft (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19, pt. 44 en 61). In deze herinnert de Raad eraan dat in de context van een volgend beschermingsverzoek het niet noodzakelijk is dat de verwerende partij ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat het beschermingsverzoek verder ten gronde wordt behandeld. Het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19, pt. 62).

In dit verband stipt de Raad aan dat artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet de verwerende partij de verplichting oplegt om een beschermingsverzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat deze documenten geauthentiseerd kunnen worden of afkomstig zijn van een objectief verifieerbare bron (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19, pt. 42). Het niet kunnen vaststellen van de authenticiteit van een document of het niet kunnen vaststellen dat het

document afkomstig is van een objectief verifieerbare bron, kan aldus niet rechtvaardigen dat het document reeds daarom wordt uitgesloten van de behandeling van het volgend verzoek. De commissaris-generaal is immers gehouden aan de samenwerkingsverplichting, hetgeen betekent dat hij de nieuwe documenten in samenwerking met verzoekers moet beoordelen.

11. Wat betreft de Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijzen wordt in de bestreden beslissingen terdege bemerkt dat de identiteitskaarten dateren van voor verzoekers' relatie en dat de nationaliteitsbewijzen geen informatie bevatten over hun burgerlijke staat in Irak.

Over de gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister wordt in de bestreden beslissingen gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft deze Iraakse documenten moet echter het volgende worden opgemerkt. Nog los van het feit dat het hier louter kopieën betreffen is het algemeen bekend dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn waardoor hun objectieve bewijswaarde bijzonder gering is (zie administratief dossier).

Zoals uitdrukkelijk wordt vermeld op de documenten betekent het feit dat een document werd gelegaliseerd door een Belgische ambassade, in casu deze in Jordanië, bovendien niet dat de authenticiteit van de informatie in deze documenten gewaarborgd is.

De authenticiteit van deze documenten en hun inhoud wordt daarenboven verder ondermijnd door het feit dat het cruciale element, met name jullie burgerlijke staat, op beide documenten een flagrante schrijffout bevat. In plaats van ‘Marital status’ staat er immers telkens ‘Material status’ aangegeven.

Gezien bovenstaande vaststellingen kunnen deze documenten dus niet aanvaard worden als bewijs dat jullie in Irak nog ongehuwd waren en zijn ze niet van die aard dat ze de appreciatie van het CGVS en de RvV hieromtrent kunnen weerleggen.”

12. In casu wordt niet betwist dat de gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister nieuwe elementen vormen, aangezien ze nog niet in een eerdere asielprocedure werden betrokken, voorgelegd of beoordeeld.

De vraag stelt zich of deze documenten niet alleen nieuwe elementen zijn maar ook nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming.

In het kader van de eerste beschermingsverzoeken benadrukten zowel de verwerende partij als de Raad het belang van het voorleggen van authentieke en overtuigende stukken die verzoekers' burgerlijke staat, met name hun ongehuwde status, in Irak vermelden. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 240 661 immers: *“De Raad merkt op dat het niet zozeer de discrepanties in hun verklaringen zijn die de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen, dan wel de afwezigheid van authentieke stukken die de actuele burgerlijke staat van verzoekers vermelden.”* en *“Aangezien verzoekers hun profiel als ongehuwd koppel onvoldoende aannemelijk maken, kan geen geloof worden gehecht aan de gegrondheid van de vrees voor represailles vanwege de familie van verzoekster.”*

De voorgelegde gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister vormen aldus een zeer relevant element in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers' vluchtrelaas en raken aan de essentie en kern ervan, met name de vraag of zij in Irak nog ongehuwd waren. Deze documenten moeten daarom ernstig worden genomen en zorgvuldig worden onderzocht, zoals verzoekers ter terechtzitting terecht aanvoeren.

De stelling van de commissaris-generaal dat deze stukken *“niet aanvaard worden als bewijs”* dat zij in Irak nog ongehuwd waren en niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van het CGVS en de Raad hieromtrent kunnen weerleggen, is voorbarig. In dit stadium moet immers enkel worden nagegaan of deze beschermingsverzoeken ontvankelijk zijn, waarbij het volstaat dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen. Het is hierbij niet nodig dat de verwerende partij ervan overtuigd is dat deze nieuwe documenten de volgende beschermingsverzoeken afdoende staven daar een inhoudelijke behandeling ten gronde van deze beschermingsverzoeken in dit stadium nog niet aan de orde is (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19, pt. 62).

Verder is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal zich in onderhavige zaak niet kon beperken tot voormelde vaststellingen op basis waarvan de authenticiteit en bijgevolg de bewijswaarde van de voorgelegde gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister in vraag wordt gesteld – met name de vaststellingen dat er enkel kopieën voorliggen, dat uit de landeninformatie blijkt dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en dat er een flagrante schrijffout is –, om vervolgens te stellen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Vooreerst leggen verzoekers ter terechtzitting de originele documenten voor waardoor het motief in de bestreden beslissingen dat deze documenten louter kopieën betreffen, verval.

Verder kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat deze Iraakse uittreksels uit het burger-register werden gelegaliseerd door de Belgische ambassade in Jordanië. Met betrekking tot aktes van de burgerlijke stand, verkregen in het buitenland en te gebruiken in België, stipuleert artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht het volgende: “§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan : 1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld; 2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt; 3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.”

Het feit dat de voorgelegde Iraakse uittreksels uit het burgerregister werden gelegaliseerd, hetgeen door de verwerende partij niet wordt betwist, betekent dat het mogelijk was om de herkomst, identiteit en bevoegdheid van de Iraakse autoriteit die de documenten heeft afgegeven, te controleren en dat de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid van de ondertekenaar werd bevestigd.

Indien dit niet mogelijk was geweest, zouden de Iraakse uittreksels uit het burgerregister niet zijn gelegaliseerd door de Belgische ambassade.

Bijgevolg kan worden besloten dat er heden wel degelijk authentieke documenten voorhanden zijn, zijnde originele documenten afgegeven door de daartoe bevoegde Iraakse instanties.

Het is inderdaad zo dat een legalisatie van deze stukken de inhoudelijke juistheid van de in de documenten vermelde gegevens niet kan waarborgen. Er wordt immers impliciet aangegeven: “Deze legalisatie waarborgt de authenticiteit van de inhoud van het document niet.”.

In dit opzicht verwijst de commissaris-generaal naar landeninformatie waaruit zou blijken dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn en daardoor een bijzonder geringe objectieve bewijswaarde hebben. Deze algemene vaststelling volstaat op zich echter niet om te stellen dat in onderhavige zaak deze specifieke documenten geen nieuwe elementen kunnen vormen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Ten eerste, zoals reeds aangehaald, raken stukken die de burgerlijke staat van verzoekers in Irak vermelden aan de essentie en kern van hun vluchtrelaas, namelijk de vraag of zij in Irak nog ongehuwd waren. Deze stukken vormen aldus zeer relevante elementen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van hun vluchtrelaas, zoals ook blijkt uit 's Raads arrest nr. 240 661 van 9 september 2020. Ten tweede, dat de objectieve bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder gering wordt geacht, neemt niet weg dat ze wel degelijk enige bewijswaarde hebben. Het voorgaande in acht genomen, is het loutere gegeven dat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn, in deze zaak niet afdoende om te stellen dat deze documenten geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijft het enkele gegeven dat de Engelstalige afschriften uit het Iraakse burgerlijk register een flagrante schrijffout bevatten met betrekking tot het cruciale element, namelijk verzoekers' burgerlijke staat. Evenwel herhaalt de Raad in deze dat het voorleggen van stukken die de burgerlijke staat van verzoekers in Irak vermelden, aan de essentie en kern van hun vluchtrelaas raakt, met name de vraag of zij in Irak nog ongehuwd waren, waardoor deze stukken aldus zeer relevante elementen vormen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van hun vluchtrelaas. Tevens stipt de Raad hierbij wederom aan dat ter terechtzitting originele documenten worden voorgelegd die door de Belgische ambassade werden gelegaliseerd. Ter terechtzitting verklaren verzoekers dat de Belgische ambassade in Jordanië de autoriteit is op het gebied van Iraakse documenten en dat zij de expertise van deze dienst, die het attest heeft gelegaliseerd, niet in vraag willen stellen. De Raad stelt verder vast dat naast de Engelstalige afschriften, ook de Arabische afschriften werden voorgelegd die evenwel niet vertaald zijn. Ten slotte hebben deze Iraakse documenten, hoewel gering, toch enige bewijswaarde.

Het geheel dat voorafgaat in acht genomen, acht de Raad het in deze omstandigheden niet zorgvuldig of afdoende om enkel op basis van deze schrijffout de authenticiteit en inhoud van de voorgelegde Iraakse uittreksels uit het burgerregister in vraag te stellen en deze stukken vervolgens niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te beschouwen.

De advocaat van verzoekers verwijst ter terechtzitting nog naar het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11). Uit dit arrest volgt dat documenten die ter ondersteuning van een beschermingsverzoek worden ingediend, zorgvuldig en rigoureus moeten worden onderzocht. Wanneer een verzoekende partij documenten overlegt die de twijfels over de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas kunnen wegnemen, en deze documenten niet onbeduidend zijn maar centraal staan in

het beschermingsverzoek omdat ze raken aan de kern ervan, quod in casu, moet worden onderzocht of deze documenten de beweerdte vrees voor vervolging in het land van herkomst kunnen staven.

Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad een diepgaander en grondig onderzoek naar deze Iraakse uittreksels uit het burgerregister in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet noodzakelijk, gelet op het potentieel doorslaggevende belang ervan voor wat betreft de vaststelling of verzoekers al dan niet nog ongehuwd waren in Irak, hetgeen behoort tot de essentie en kern van hun vluchtrelaas.

Het is daarbij aan verzoekers om de originele documenten over te maken aan de commissaris-generaal, zodat deze nader kunnen worden bekeken. Bij een verdere beoordeling of deze nieuwe documenten de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, kan onder meer de inhoud van de Arabische afschriften worden betrokken alsook de wijze waarop verzoekers deze documenten verkregen hebben en waarom deze documenten pas bij een tweede beschermingsverzoek worden voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekers hierover niet zijn bevraagd tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2023 (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 15 juni 2023, vraag 17). Door verzoekers hierover nader te horen, wordt verdere invulling gegeven aan de verplichting van de verwerende partij om de relevante elementen van hun beschermingsverzoeken – in casu de gelegaliseerde Iraakse uittreksels uit het burgerregister – in samenwerking met verzoekers te beoordelen.

Verder stipt de Raad aan dat deze documenten in samenhang met verzoekers' verklaringen moeten worden bekeken en in hun geheel moeten worden beoordeeld, en dit in overeenstemming met artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarvan paragraaf 5 bepaalt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : [...] b) de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten [...]”* om vervolgens, in samenwerking met verzoekers, te kunnen vaststellen of er al dan niet sprake is van nieuwe elementen in de zin van artikel in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

13. De Raad wijzigt om die reden zijn standpunt van de beschikking van 19 november 2024.

14. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad, op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken de beschermingsverzoeken van verzoekers niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Gezien de Raad in deze niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

15. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2023 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO